

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7104/2545

ธนาคารมหานคร จำกัด (มหาชน) โดยธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้เข้าสวมสิทธิโจทก์ เจ้าหนี้โจทก์
ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายทรงชัย กานตานนท์หรือทาทานนท์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/32, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 94, ป.วิ.พ.
มาตรา 271, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 179, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 130, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.
2483 มาตรา 94, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2529 ให้ลูกหนี้ทั้งสองกับ ส.ร่วมกันชำระเงินพร้อม ดอกเบี้ยแก่โจทก์ และโจทก์นำเอาหนี้ตามคำพิพากษามาฟ้องขอให้ลูกหนี้ทั้งสองล้มละลายเมื่อ วันที่ 17 มิถุนายน 2539 เป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องลูกหนี้ทั้งสองให้ล้มละลายโดยอาศัยมูลหนี้ตาม คำพิพากษาของศาลชั้นต้นซึ่งเป็นสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นโดยคำพิพากษาที่ถึงที่สุดมีอายุความ 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/32 และมีผลเท่ากับเป็นการฟ้องคดีเพื่อให้ ชำระหนี้ตามวิธีการที่พระราชบัญญัติล้มละลายฯ กำหนดไว้โดยเฉพาะ อันทำให้ อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14(2)เมื่อเจ้าหนี้ซึ่ง เป็นผู้เข้าสวมสิทธิของโจทก์นำหนี้ตามคำพิพากษานี้มายื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2542 จึงเป็นการขอรับชำระหนี้ในขณะที่ อายุความสะดุดหยุดลง หนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ไม่ต้องห้ามมิให้ ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 94(1) กรณีดังกล่าวมิใช่เป็นการที่เจ้าหนี้ร้อง ขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาจะนำเอาระยะเวลาบังคับคดี 10 ปีตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่งมาตรา 271 มาปรับใช้แก่กรณีนี้ได้ไม่ เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ ตามคำพิพากษา ในการอุทธรณ์หรือฎีกาต้องเสียค่าขึ้นศาลในอัตราเดียวกับค่ายื่นคำขอชำระหนี้ คือ ให้คิดฉบับละ 25 บาทตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 179(2)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลฎีกาพิพากษากลับ ให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ทั้งสองเด็ดขาดเมื่อ วันที่ 1 กันยายน 2542 เจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้เข้าสวมสิทธิของโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตาม คำพิพากษาของศาลชั้นต้นเป็นเงิน 13,401,063.37 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งสอง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ เห็นว่า หนี้ของเจ้าหนี้ยังไม่ขาดอายุความ สมควรให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาเป็นเงิน 13,398,308.39 บาท จากกองทรัพย์สิน ของลูกหนี้ทั้งสองตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 130(8) ส่วนที่ขอเกินมาให้ยก เสียศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้ทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนลูกหนี้ทั้งสองฎีกาศาลฎีกาแผนกคดี ล้มละลายวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของลูกหนี้ทั้งสองว่า เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ ตามคำพิพากษาเกินระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันมีคำพิพากษามาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 271 อันต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) หรือไม่ เห็นว่าหนี้ตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 2019/2529 ศาลชั้นต้นมี

คำพิพากษาเมื่อวันที่30 ธันวาคม 2529 ให้ลูกหนี้ทั้งสองกับนายสมาน สีพิลา ร่วมกันชำระเงินจำนวน9,632,724.17 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และโจทก์นำเอาหนี้ตามคำพิพากษานี้มาฟ้องขอให้ลูกหนี้ทั้งสองล้มละลายเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2539 จึงเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องลูกหนี้ทั้งสองให้ล้มละลายโดยอาศัยมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ซึ่งเป็นสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นโดยคำพิพากษาที่ถึงที่สุด มีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/32 และมีผลเท่ากับเป็นการฟ้องคดีเพื่อให้ชำระหนี้หนึ่งตามวิธีการที่พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 บัญญัติไว้โดยเฉพาะอันทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14(2) เมื่อเจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้เข้าสวมสิทธิของโจทก์นำหนี้ตามคำพิพากษานี้มายื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2542 จึงเป็นการขอรับชำระหนี้ในขณะที่อายุความสะดุดหยุดลง หนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ย่อมไม่ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483มาตรา 94(1) กรณีมิใช่เป็นการที่เจ้าหนี้ร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 2019/2529 จะนำเอาระยะเวลาบังคับคดี 10 ปีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 มาปรับใช้แก่กรณีนี้ได้ไหม ที่ศาลล่างทั้งสองมีคำสั่งและคำพิพากษามานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของลูกหนี้ทั้งสองฟังไม่ขึ้นอนึ่ง คดีนี้เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษา ในการอุทธรณ์หรือฎีกาต้องเสียค่าขึ้นศาลในอัตราเดียวกับค่ายื่นคำขอรับชำระหนี้ กล่าวคือให้คิดฉบับละ 25 บาท ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179(2) ที่ลูกหนี้ทั้งสองเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกามาชั้นละ 200 บาท จึงเสียเงินมา 350 บาท"พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาที่เสียเงินมา 350 บาท แก่ลูกหนี้ทั้งสอง

องค์คณะ

พิรพล จันทรสว่าง · ประมาณ ตียะไพบูลย์สิน · วัฒนชัย โชติชูตระกูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7104/2545>